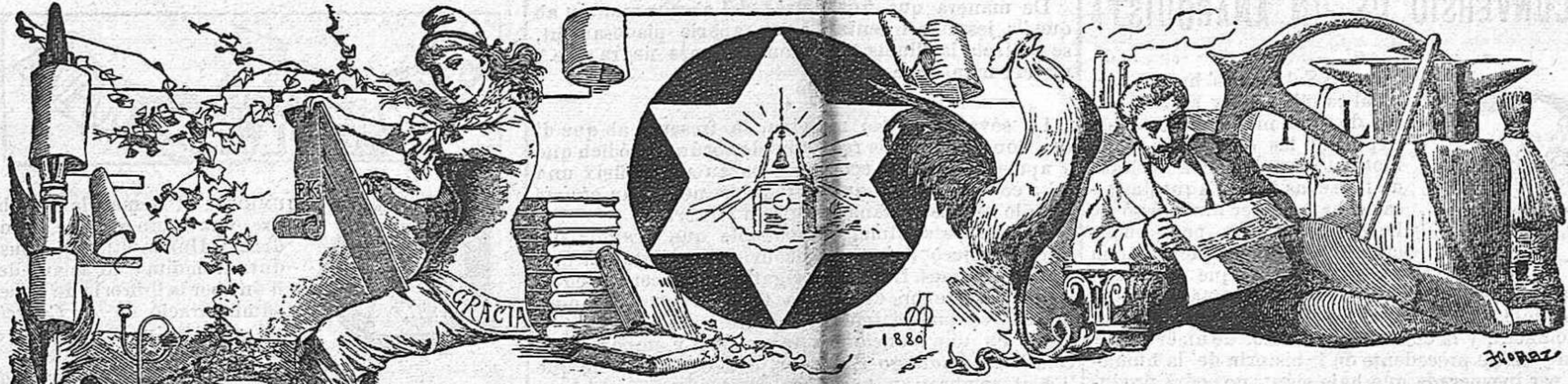

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mítj, 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

LAS MALAS NITS DE D. PRÁXEDES,

—En Cánovas m' atormenta
lo país aixeca 'l crit,

los moros m' arman bronquina...
¿Qui dorm ab aquest burgit?

LA CONVERSIÓ DE UN ANARQUISTA

ANTIAGO Salvador s' ha convertit al catolicisme, y ho ha realitzat de una manera ostentosa, explicant las causas que han motivat aquesta nova evolució de las sévas ideas. Aquestes cosas s' han de fer aixís: á só de bombo y platerets, per edificació de las ánimas que creuhen ab sinceritat y que practican devotament las prescripcions de la santa mare Iglesia.

En cambi, 'ls homes reflexius no s' impressionan tan fàcilment, y la conversió del autor de un crim horrendo y sense precedents en l' historia de la humanitat, per inesperada que haja sigut, no podrà produhir may l' impressió que va causar l' espantós delicta á que deu lo convers sa trista celebrat. No, impossible: may aqueix petardo de la conversió farà l' estrepit que va fer la bomba del Liceo.

Las ánimas devotas cantarán victoria, ponderant fins al últim extrém de la divina misericordia que resulta verdaderament inagotable, y fins si convé dirán que ab més facilitat s' obran las portas del cel per un monstro com Santiago Salvador, que per un home honrat que després de viure penosament sacrificantse per la séva familia y pels seus semblants, mori impentent per resultari impossible prestar assentiment á determinadas creencias. Al home honrat, pero increíble, li reserva la Iglesia una eternitat de tormentes. En cambi l' criminal arrepenit trobará en la gloria celestial totas las ditxas.

Lo cas de Santiago Salvador resulta verdaderament curiós y digne d' estudi.

Tothom recordarà sos antecedents de familia. Allá á Castelserás visqueren los seus pares professant ab gran entusiasmisme las ideas carlistas. Sos parents més immediats prengueren una part activa y personal en l' última guerra civil, y al crit de Déu, Patria y Rey se llansaren á la montanya, sent de creure que contribuirían ab tota l' eficacia de que eran capassos á aquella lluyta salvatge, atjada pel clero, y en la qual, per una extranya anomalia anavan barrejats ab las ideas religiosas los inhumans impulsos d' extermini.

Lo mateix Santiago ha confessat que á tenir llavors la edat corresponent y la forsa necessaria per empuñar un fusell hauria anat gustós á formar part de las taifas absolutistas.

Ab ell tenim, donchs, un esperit forjat en las fornals del fanatisme religiós. Tal es l' essencia de las sévas ideas heredades de sos progenitors y sostingudas durant la séva primera juvenut. Aquells exemples encaminats á exterminar al enemich de las ideas propies, que tingué continuament á la vista, mentres sigué noy, degueren influir de una manera poderosa en los impulsos de la séva conciencia.

Los que imitant á las xusmas mussulmanas, en l' época revolucionaria y sobre tot en temps de la República predicavan en nom de una religió de pau y fraternitat, tot lo contrari de lo que la fraternitat y la pau signifiquen, son moralment responsables de haver covat l' on que havia de donar naixement al futur terrible anarquista. Ningú que tingui solament un àtom de sentit lògich podrà negar, davant de la implacable realitat dels fets aquesta trista dolorosa conseqüència.

Santiago Salvador, al deixar lo pais ahont havia nascut y ahont s' havian engendrat sas ideas naturals, per la vida de ciutat, ahont dominan tendencias ben distintes de aquellas, mudá fàcilment de espiracions; pero sense cambiar de fanatisme.

Allá á Castelserás mirava al Cel y creya, perque aixís li havian inculcat, que la causa de tots los mals, de totas las perversions, de tot lo malestar que afligeix á las ánimas, eran los liberals, los propagadors de la impietat, los incréduls, los que fan burla y escarni del fanatisme religiós. En cambi, un cop respirá l' atmosfera de Barcelona, baixá 'ls ulls á la terra, y seduhit per las utópicas ideas del anarquisme més descabellat, arribá á creure que 'ls enemichs de la humanitat eran los burgesos, los que viuen ab cert desahogo, los que ván al teatro á lluhir las sévas galas. Y l' mateix impuls espiritual que allá á Castelserás li hauria fet empuñar un trabuch al crit de «Visca Carlos VII!» vá ferli empuñar á Barcelona la traidora bomba al crit de «Visca l' anarquia!»

Ni més, ni menos. Sempre, en tots los seus actes, en totas las sévas tendencias, en tots los seus impulsos apareix l' empedernit fanatich, capás de totas las barbaritats, propens á tots los horrors y á totas las monstruositats, privat d' entranyas pera connoures davant de las victimas que ocasiona, sort á la véu de la pietat y del remordiment, y orgullós de haver realitzat ell sol una hassanya que may ningú s' havia atrevit á portar á terme.

De manera que fins detrás del obscur mantéu ab que 'ls jesuitas intentan avuy taparlo piadosament, se projecta la silueta del monstro més negra que l' mateix mantéu jesuitich.

La séva conversió mateixa, la frescura ab que d' ella doná compte als redactors de algún periódich que s' apressurá á ferse eco de sas paraulas, argüeix una falta completa de lo que 'ls teòlechs ne dirían *atríció* y de lo que 'ls profàns ne dirían *sinceritat*.

No: es materialment impossible que l' autor del crim del Liceo haja pogut convertirse llegint *El Criterio* de Balmes. Lo filosof vigatá era un cervell equilibrat y las llevors de la séva filosofia sensata y doctrinaria es materialment impossible que pugan germinar en una conciencia tan estéril y empedredida com la de Santiago Salvador, com es impossible que l' blat sembrat en un bosc de gatas y argelagas, arribi á germinar.

La conversió de Santiago Salvador en realitat no existeix, per la senzilla rahó, de que fins quan per un moment cregué que cessava de ser catòlich, pera ferse anarquista, no deixá, llavors menos que may, de ser un iú y un fanatich y de creures un redemptor disposat á apelar als expedients de la destrucció y de la violencia, y ab exposició de la propia vida.

Aixís donchs cap triumpfo han obtingut los que ara s' engalanan ab la conversió de aquest desventurat. Ferlo tornar al seu punt de partida no té res d' extraordinari, y en lloch de alegrarse de aquesta pretesa victoria, més útils podrian ser á la causa de la humanitat y de la religió empleant tota la séva influencia en destruhir lo fanatisme religiós, ensenyant al poble las positivas ventatjes de la llibertat ilustrada, treballant per la fraternitat dels homens sense distinció de creencias, y evitant qu' en aqueixa fàcil y lògica transformació de un carlí en anarquista, sellada ab la mort y la desventura de tan as victimas innocents, no tornés á demostrarse aquella amarga veritat que diu: «Los extrémis se tocan.»

P. K.

UNA BURRADA DEL INSENSAT

A l' teniam per gamarús; pero no tant com ha demostrat serho. Sembla mentida que un home que passa la vida repartint patents de necedat á tort y á dret, haja caygut en un renunci tan colossal com el que ara van á veure, posantse al nivell de un inexpert colegial de nou ó deu anys d' edat.

La *Publicidad* de dimecres de la setmana passada publicá un sonet satirich dedicat á un periodista, sense anomenar qui era. Al veure l' *Insensat* va faltarli temps per reproduhirlo l' endemá dijous en *El Diluvi*, fentlo precedir de las següents ratllas:

Ayer nos dejó sorprendidos *La Publicidad*, viendo que dedicaba á su amigo Roca y Ruk este

SONETO

(Aquí la composició que mes avall reproduhim).
Y á continuació afegia:
«Siempre pensamos que la amistad entre R. y R. y Matamoros no duraria. Alianzas que se fundan en una complicidad para cometer una accion fea, no tienen jamás, para honra del hombre, sólido asiento. Pero, de todos modos, agarrarse tan pronto á golpes de soneto, es una precocidad en el reñir demasiado gitanesca.»

De manera que l' *Insensat* apenas veié l' soneto, cedint á la seva eterna mania va dir rotundament com diu ell sempre las cosas:—En Daniel Ortiz l' ha escrit en contra d' en Roca y Roca.

Y va apressurarse á reproduhirlo, no veient en la composició de cada vers lo seu propi nom y la seva condició intelectual.

Pera major claretat lo reproduhim nosaltres en forma de acrostich. Diu aixís:

SONETO

Vl verle sin descanso ni sosiego
Tuciendo dotes de una rabanera,
Acertiendo de su estúpida mollera,
Vfrentas de faquin, palos de ciego,
Fenegara mil veces con despego,
En honra de la prensa verdadera
De que tal periodista se atreviera
V ver la luz sin encontrarse en Pego.

U nica criatura que, envidiosa
Ue todo lo que vale, se desata
U nsultando en procaz y torpe prosa;
O tiene que cejar, ó, hablando en plata,
U niendo en cuenta su intención rabiosa,
V lguno va á romperle media pata!

S' ha de confessar qu' en Daniel Ortiz es un afortunat pescador de *Ussos*... ó de burros.

Perque l' espectacle de un periodista fátuo y desmanyat que al anar á atiar un cop de puny al adversari, ho fa tant sense solta que s' equivoca de camí, y s' aixafa á sí mateix els nasos, no s' havia vist may fins ara, desde que 's publican periódichs á Barcelona. Aquest accident tan xistós estava reservat al terrible polemista de *Blanes*, que avuy remena las cireras del *Diluvi*.

P. DEL O.

DIUMENJE al dematí la Rambla presentava un aspecte animadíssim. Una multitud immensa, durant moltes horas aná desfilant per la llibreria de Lopez, administració de *La Esquella* y LA CAMPANA, al objecte de recullir la *fulla* explicant la *Historia de la Salvadora y del Diluvi*.

La tirada primitiva de 30,000 exemplars, tingué de augmentarse ab 10,000 més. De manera que 's repartiren 40,000 números de aquell paper de matar moscas *salvadorecas* y *diluviescas*, y per tot se veyan ciutadans enterantse plens de interés de aquella edificant historia.

A Barcelona no s' ha parlat aquests días d' altra cosa que de la derrota del *Diluvi*, al veure que havia quedat sense contestació seria y pertinent aquell formidable conjunt de datos acumulat per l' *Esquella de la Torratxa*.

Lo net de *La Salvadora*, d' aquesta feta ha quedat trinxat, desconceptuat y completament desautorizat per prosseguir las sévas campanyas d' escàndols y descrédit. Sempre que vulgui piular podrà taparseli la boca ab la *fulla de La Esquella de la Torratxa*.

A Granada hi ha hagut un motí bastant regular, ab lo seu acompanyament de tiros, cargas de caballeria, ferits, presos...

Agafin una guitarra y cantarém junts, si 'ls plau:
«La monarquia es la ditxa,
la monarquia es la pau...»

Del natural.

Un dels nostres dependents anava dillúns per la Ribera reparant fallas de la *Esquella*, entre 'ls treballadors allí ocupats.

—Noy, doname'n una!—digué un dels treballadors ocupats en la descarga de barcos.

Y al rébre-la, afegí:

—Si no hagués sigut *La Salvadora*, no 'm trobaria jo aquí ocupat descarregant taulons.

N' hi ha tants com ell, que deuen la penuria y la miseria als gatuperis de l' avia del *Diluvi*!

¿Será veritat?

Corran rumors de que l' Sr. Ruiz Zorrilla, en un plasso mes ó menos breu, vindrá á viure á Espanya. Animis, home, animis...

A veure si fa l' *dissapte* que tant espera l' país...
Per dá una bona escombrada,
es necessari entrá al pis.

A pesar de que 'ls federals de Catalunya van adoptar lo retrahiment pera las immediatas eleccions de diputats provincials, lo Sr. Barbé, cunyat del Sr. Vallés y Ribot, se presenta candidat pel districte de Vilanova-Sant Feliu de Llobregat.

No 'ns dol, ni molt menos, que l' Sr. Vallés aspiri á colocal al seu cunyat en la Diputació: aquí lo sensible es la informalitat y l' desgabell que reyna en lo camp republicá, quan més necessaria seria l' unió, l' inteligencia y la concordia.

Pel camí que seguim, únicament se logra l' triumpfo dels monárquichs y dels xanxullers.

Lo que comunica l' Sultán:

«Lo Sultán comunica que ja té á punt los diners que deu á Espanya; pero que no 'ls enviará fins que trobi ocasió oportuna.»

¡Just!... Y esperant la ocasió oportuna, nosaltres ens farém vells, lo Sultán anirá xalantse... y 'ls quartos no vindrán may.

¡Alah es gran!—diuhen los moros.
Si que ho es; pero vaja, que tan gran com la paciència d' Espanya!...

Los carlins van molt moguts. Per tot arréu celebren reunions y conferencias, per tot arréu se preparan com si s' acostessin grans aconteixaments.

Aquesta actitud de la xusma absolutista contrasta ab l' actitud del rey de las húngaras, qu' está avuy mes encalabrinat que may, entregantse á las dolzuras de la lluna de mel.

Pero no hi ha que fiarse'n. La fiera carlista, á lo millor mossega, especialment quan no hi ha á Espanya domadors tan resoltos y decidits com lo general Prim, que tant bé sabia parar la séva excitació, suministrantli una toma de las famosas píldoras de Montalegre.

¿PER QUÉ NO 'S CASAN LAS DONAS?—Aquest es lo títol de l'obra que acaba de publicar lo nostre estimat company de redacció C. Gumá, qual anunci va en lo lloch corresponent.

No 'ls diré sino que la nova producció ha alcançat un èxit fenomenal y que si la llegeixen sabrán ab tots los detalls, pèls y senyals per qué no 's casan las donas.

Ara ja están avisats.

Antón Alfaro processat ab Salvador, per lo del Liceo, y absolt pel jurat de Barcelona, poch temps després de haver tornat al seu poble natal, morí de una malaltia contreta á conseqüència dels sufriments físichs y morals que hagué de passar durant la seva permanencia á la presó.

Aquest desenllás demostra á lo qu' está exposat lo pacífich ciutadà espanyol al caure á mans de la justicia.

L' *Imparcial* ha demostrat que Espanya no té marina de guerra y que 'l senyor Pasquin no serveix per res.

Tot aixó podrá sé exacte, pero 'l país entretant va seguint sense marina... y 'l senyor Pasquin cobrant.

Diu un periódich que 'ls jesuitas están practicant desesperats esforços pera conseguir l' indult de Santiago Salvador.

Lo qual després de tot no té res de particular. May siga sino per alló que diuen: «Cada hū s' estima als seus.»

¡Endavant!

Ara á don Arseni se li ha ocorregut la idea de reconciliar á en Silvela y en Cánovas.

Pero fins aquí la cosa li ha surtit un *poquito desigual*.

A la primera tentativa, en Silvela li ha clavat moralment la porta pels nassos.

Y diu que 'l general deya al sentirse 'l pataplaf: —No es tot hu pescá en Silvela ó parlá ab Muley-Araaf.

A penas sortit del arsenal, lo *crucer Viscaya* que tants y tants milions costa á la nació, ha sigut destinat á la reserva.

De manera que tot just neix y ja l' envian als invalids.

Aixó es lo que s' ha de fer ab los bons mossos: evitarnos la fatiga: procurar que no s' espatllin.

L' agitació carlista continúa creixent.

Lo clero continúa fomentantla.

Y 'l govern continúa badant.

¡Es clar!... Com que no més son carlistas, que 's preparan per fer alguna barbaritat!...

Si fossin obrers que 's volguessin declarar en huelga, llavors seria un' altra cosa.

Ja denhen tenirho present: passat demá hi ha eleccions.

O siga, nova parodia de sufragi universal, ab exercicis de prestidigitació electoral.

UN ALTRE PACTE

(Entre D. Antón y en Maura)

—¿Hi ha permis? —¡Hola! ¿Es vosté?

—Si senyor: soch jo en persona.

—¿Pot concedirme una e-tona?

—¿Una? Y dugas. ¡No faig res!...

Segui y parli ab llibertat.

—Al grá. Com introducció, sápigas que un servidó

vinch de part de mon cunyat.

—¿De 'n Gamazo? ¡Bona pessa!

Un xicot molt aixerit.

—Donchs en Gamazo m' ha dit

que vingúes aquí de pressa,

y li preguntés clá y net

quina es la seva opinió

sobre l' actual situació...

—¡Carambas! M' deixa fret...

—¿De serio?

—Aquesta pregunta...

no sé quina intenció amaga...

—Don Antón, no fassi 'l plaga;

bé massa que hi ven la punta.

En Sagasta dona 'ls passos

últims del seu virreyinat,

y es fácil que molt aviat

lo veyém anar de nassos.

—¡Ah!... En aquest cas la qüestió

més senzilla no ho pot sé:

si ell baixa, jo pujaré...

y s' ha acabat la funció.

—¡Oh!... Vosté ja ho té arreglat:

baixa... puja, y tururut...

—¿Ja ha pensat en l' actitut

que pot pendre 'l méu cunyat?

—¡Qué! ¿Que vol dir que en Gamasso

no va ab en Sagasta?

—¡Etxém!

Ell y jo lo que volém

es donarli carpetasso.

Mes, com en l' art de la guerra

hi ha que tenir molt bon nas,

no podém doná aquest pas

hasta que 'l veyém per terra.

—Y be, llavors...

—Llavors...

—¿Qué?

Si aixó arriba á realizarse

¿ab qui pensan ajuntarse?

—Mon cunyat deya... ab vosté.

—¿Qué diu ara?

—Al vení aquí

enviat per ell al efecte,

no m' ha portat altre objecte

que comunicarli així.

—Maura... aquestas travessuras

me donan molt mala espina.

—¿Vol dir que no m' engallina?

—¡Fugi, home! ¿que som criaturas?

En Sagasta, vell xaruch,

cansat de la lluyta ruda,

es una tronja expremuda

que ja no té such ni bruch.

Veyent lo próxim tropell

que 'l ha de enfonzá ab els altres,

¿qué hi tenim de fer nosaltres

enganxats darrera d' ell?

—Es cert.

—Nosaltres som joves,

tenim la Espanya á la má

y li podém atrassá

un remat de tropas novas

¿Cren que fora poch ben vista

si s' alsés de trascantó

una confabulació

canovista-gamacista?

—No obstant, com qu' encara guardo

cert compromís...

—¿Qué vol di?

—Aquella conxorxa?

—Si:

lo nostre pacte del Pardo.

—¡Ah! Alló no li ha de dá apuro:

alló del Pardo ho borrém

y en lo seu lloch hi posém:

Pacte del *Castaño oscuro*.

—Aquest argument m' ha mort.

Ja pot di á n' al seu cunyat

que queda tot arreglat.

—¿Estém, donchs, d' acort?

—D' acort.

Resúm. Que si aquest contracte arriba en efecte á puesto, la comedia *Presupuesto* tindrà molt prompte un altre acte. La gent que avuy fa y desfá saltará com una piula, y la colla que ara xiula entrarà á representar. Hasta... que 'ls espectadors s' empipin un dia ó atro y clavin cossa al teatro, á la empresa y als actors.

C. GUMÁ.

LA GUERRA DEL ASSIA

I

INA Y JAPÓ: —Tinch l' honor de participarte, senyor japonés, que á Corea m' hi estás fent una nosa extraordinaria. Per lo tant, t' aconsello que agafis los trastes y te 'ntornis á la teva terra com mes aviat millor.

—Cabalment jo venia á dirte una cosa parecida. M' carrega soberanament que t' passejis per Corea y volia encomanarte que te 'n anessis.

—¿Jo? Ara hi corro. Corea es meva.

—¿Teva? ¿Qui te l' ha donada?

—La... lo ¿Qué n' has de fer tú d' aquestas cosas?

—Molt, porque justament lo verdader propietari de Corea

soch jo.

—¿Tú?

—Si, jo, jo... ¿Vols que t' ho assenti en un paperet porque te

'n recordis?

—Allá ahont m' ho assentaré es á la boca dels canons de la

meva esquadra. T' tiro 'l guant.

—¡Vinga!... Vaig á ensenyarlo al poble porque s' engresqui.

—¡Ay del Japó si la Xina s' desperta!

—¡Ay de la Xina si 'l Japó no s' adorm!

II

COREA, á solas:

—Vaja ¿no es ben trist que á una servidora li passin aque-

stas cosas tan tremendas?

Jo no 'm ficava en ningú: jo procurava fer á la callada las

mevas barbaritats tradicionals:

yo inocente en paz vivia,

(cóm cantan á Europa en no sé quina sarsuela,) quan de repent me compareixen lo Japó y la Xina dihentme que volen salvarme, que volen redimirme, que volen...

Francament, jo crech que lo que volen es rifarsem.

Perque, aném á veure: ¿que 'ls hi demanat res jó á n' ells?

¿que 'ls hi cridat per ventura?

Y donchs ¿per qué 's fican en mí y volen curarme d' una ma-

laltia qu' encara no sabia que la tingués?

Lo mes célebre de tot aixó es que 'ls meus protectors, en

compte de dirimir las sevas qüestions al carrer, venen á sol-

ventarlas dintre de casa meva.

¡Ay!... ¡Qu' es trista la vida d' una nació petita quan hi ha

nacions grans que s' empenyan *velis nolis* en protegir-la!...

III

PREGÓ DEL GOVERN XINO:

«¡Tre, tereteté! ¡Tre, tereteté!

»Se fa saber als súbdits del Celeste imperi, que las autoritats

»concedirán los premis metálichs que á continuació s' expres-

»san:

»Al que logri tirar á pico un barco japonés una mica regu-

»lar, 9 mil duros.

»Al que clavi á fons un barco secundari, 6 mil.

»Al que mati un oficial, 300.

»Al que reventi un soldat, 150.

»Per un bras separat del cos, 100.

»Per ratllar la cara á un japonés, 50.

»Per tirar una pedrada á qualsevol persona suposant qu' es

»japonés, encara que no ho sigui, una pesseta.»

IV

L' EMPERADOR DEL JAPÓ:

—Xina ha ferit lo nostre amor propi nacional; Xina ens ha

trencat lo respecte; Xina... etc., etc.

Per lo tant, ordeno y mando:

Totas las personas útils agafarán l' arma per anar á defen-

sar la patria.

Tots los banquers y gent rica afuixarán la mosca pera pa-

gar los gastos de la guerra.

Tothom estará disposat á ferho tot en aras de l' honra del

Japó...

Jo me 'n vaig á passejar pel jardí y á veure si uns merlots

que l' altre dia van regalar-me han fet cria.

Donat en lo palau de Yokohama, poch rato després de dinar.

V

RUSSIA ALS JAPONESOS:

—Tiréu al dret y no tinguen por. Jo us ajudaré moralment,

sense embolicarme, porque ja veyeu que aixó es delicadíssim,

y quan la guerra s' haja acabat, tan si perdeu com si guanyeu,

en pago de la meva benevolencia 'm donareu alguna isleta...

qualsevol porció de territori.

VI

INGLATERRA ALS XINOS:

—¡Animo y no aneu tant ab la quá entre camas!... ¿Que no

soch jo aquí per ajudarvos ab... los meus consells, y per ocu-

par *provisionalment* qualsevol part de terreno que jo veji en

perill?

No tinguen por de res y pit y fora.

Si acás perdeu, no estiguen intranquils. Avants que perme-

tre que 'ls japonesos s' apoderin d' algo vostre... prefereixó

quedarm'ho jo.

VII

La guerra s' encen. Xina procura aniquilar lo Japó: aquest

paga á la Xina ab la mateixa moneda. Van á fons barcos ja-

ponesos, s' enfonsan las embarcacións xinas. Una y altra na-

ció se preparan á llensar un riu d' or pera sostenir la campa-

nya. Aquest bombardeja una població, aquell ne saqueja un'

altra...

VIII

EUROPA, LLEPANTSE 'LS BIGOTIS DE GUST:

—Si aixó dura, aviat la Xina y 'l Japó podrán entrar en lo

concert de las naciones civilizadas.

FANTÁSTICH.

N cañonero de nova construció titulat *Galicia*, ha tardat cinch dias per anar desde Cádiz al Ferrol. Lo mes bonich es que á pesar de que en las probas oficials resultá caminar 13 millas per hora, ara ab prou penas y traballs ne camina cinch.

No sembla sino que 'ls barcos de l' armada espanyola, en son contacte ab l' aygua agafan dolor reum' tich. Per lo tant casi seria convenient posarlos en sech y enviarlos á pendre 'ls banys de Caldas.

Un periódich publica una llista de las millors pantorrillas que avuy se coneix-n.

Y en la llista no hi ha cap nom espanyol.

¿No troban que aquest olvit

proba una ignorancia extranya?

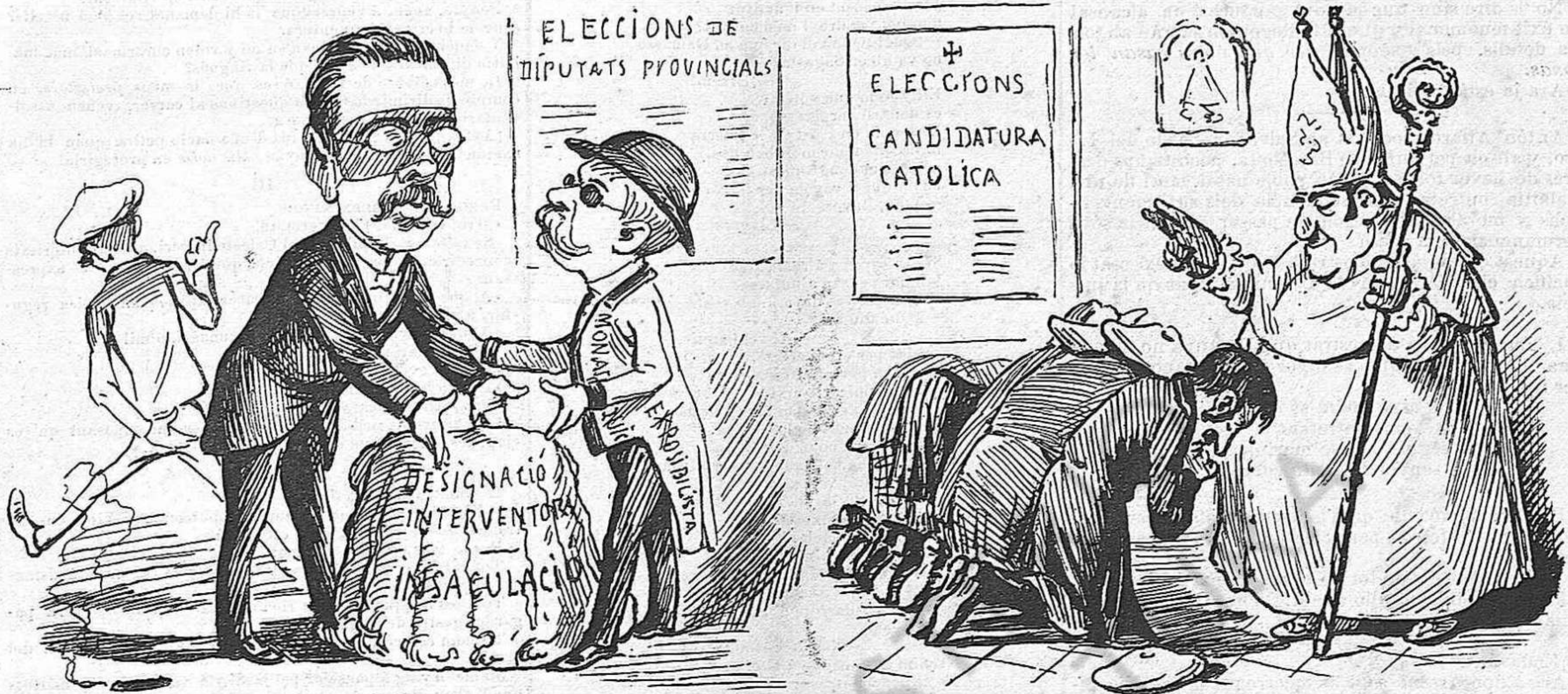
¡Si tocant á pantorrillas

no hi ha terra com E-panya!

¿No es veritat, senyor Planas y Casals?

Lo marqués de Serrault no se sab encare si dimitirá ó si continuará exercint la *jefatura* del partit carlista.

ELECCIONS, COMBINACIONS, PASTELS Y BENEDICCIONS

—Ja ho ha vist, amic Gonzalez;
lo nostre pastel no va.
—No s'espanti, Manuelito,
un altre dia serà.

—Votéu tots com un sol home,
satisféu lo vostre anhel,
y casi casi us prometo
que al mori aniréu al cel.

De moment, y per interina providencia se 'n vá á pendre las ayguas de Sobrón:

Lo que li dirá en Llauder:

—Te 'n vás á Sobrón?... ¡Ay pobre!...

Pero ves'hi, tu mateix....

A Sobrón tot lo que sobra.

Lo senyor Gamazo ha declarat qu' encara que li oferissin una cartera no la acceptaria.

¿De veras, Germán simpátiç?

¡No sé... no sé!...

¿Vol dir que no la pendria

pregantlo bé?

D. Emilio se 'n vá á Roma á veure 'l Papa.

No vá anarhi mesos enrera ab la pelegrinació, per un excés de modestia.

Perque ell creu modestament

(y aixó respón als seus fins)

qu' ell sol representa mes

que quinze mil pelegrins.

¡Vaya ab quinas cosas se preocupa 'l govern!
Ara diu qu' está meditant la fetxa de la obertura de las Corts y no sab si determinarse pel dia 4 de Novembre ó pel 5.

Cap de aquestes dias convé.

Las Corts haurian d' obrirse 'l dia dos.

Lo dia dels morts.

Un telégrama de Roma:

«Han arribat xeixanta pelegrins, que portan al Papa una suma importantíssima.

»Aquest los ha rebut molt be y 'ls ha colmat d' atencions.»

Naturalment!...

Es un fet mil y mil cops

comprobat y sapigut,

no hi ha com portar diners

per ser per tot ben rebut.

Un emissari del héroe de Sagunto se 'n aná á trobar á n' en Silvela, indicantli la necessitat de que 's reconcilihi ab D. Anton, perque mentres estiguin fent-se morros es materialment imposible que pugan obrir la boca pera menjar del pressupost.

En Silvela vá tenir per tota resposta una frase cáustica que casi li val lo títol de redactor honorari de la Campana de Gracia.

—Digni al general—vá respondre—que aixó de la reconciliació no depén de mi sino de 'n Cánovas; pero que á D. Anton, ab los polítichs, li passa lo mateix que al general ab los cigarros puros, que tira 'ls del' Habana y no fuma mes que 'ls de l' Arrendataria.

¿Reparan quina manera mes xistosa de dir que 'n Romero Robledo y tota la seva gent no son mes que una colecció d' escanya-pits?

Lo rey de Portugal está malalt.
Pero,—'ls diaris d' allí ho diuen—la enfermetat no es grave.

Sempre passa 'l mateix ab las malalties dels reys.
No es res, no es res.... y l' endemá 's moren.

Contradansa africana:

«Lo princep borni s' ha escapat.»

«Lo princep borni continúa pres.»

«Se diu que 'l princep borni es mort.»

«S' assegura que 'l princep borni es viu.»

Quan lo correu de Marruecos demá ó passat demá torni, ja continuará explicantnos com estem de princep borni.

En Silvela ha assegurat que «á las corporacions municipals no s' hi va á buscar honra, sino profit.»
¡Quina clatellada!

Si ara jo fos regidor no passaria pas ansias; dimitia incontinent y, anda, á casa.... ab las ganancias.

A LO INSERTAT EN LO ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Fan-di-llas.
- 2.ª ENDEVINALLA.—Lo Braser.
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—La missa á grande orquesta.
- 4.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Alfredo.
- 5.ª GEROGLÍFICH.—Qui es á dalt no es á baix.

XARADA

Beguda que molt anima
la prima
los músiehs saben com sona
segona:
habitació á sa manera
tercera.

Veurás si no tens ceguera
y si pensas una estona
una novela molt bona
en prima-duas-tercera.

L. N.

ANAGRAMA

—Vols dir que professas tot
á la Maria, Total?
—No; jo vaig á casa seva
perque diu que té algun ral.

F. R. (A) GRECIA.

TRENCA-CLOSCAS

DONA PA Y SAL Á

Formar ab aquestas llettras lo nom de un carrer de Barcelona.
WEBER.

CONVERSA

—¿Ahont va senyora Montserrat tant depressa?
—Me 'n vaig á veure un malalt qu' está á punt de morir.
—Qui es en Macari?
—No: el que vosté mateixa acaba de dir.

P. CARRERAS Y A.

GEROGLÍFICH

MARS

A

mich

MICH

MICH

+ + +

S. NAS F.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadá J. C. Comas, P. Llasso, Aficionat als toros, Campa, A. Martinet, Ulls de gat, J. Casals, Japet Paleta, J. R. P., Joaquim M. Mont, E. Claramunt, Baixos infantils, O. S. Bertán, Pepa Figueras, L. Chabret, Cap de Suro, Nas de Kiosko y Kokoch:—Lo qu' envian aquesta semana no fa per casa.

Ciudadá A. Balsells, Pilar de Gracia, Rautell, P. de Gegant, Poeta tronar, Mero S., Weber, S. de Cargol, T. y As, P. Carreras y P. Martí.—Insertaré alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá Antonet del Corral: Van l'astant bé.—A. B. T. (Hosts francs): No crech convenient parlar d' un assumpto tan particularíssim.—M. Revoltós: Gracias.—Un amigo: ¡Qué 'n deu tenir poca de feyna!—Marimon Palasas: Aprofitaré molta cosa.—Camdich de Lleyda: No fa per casa.—J. del Orga: Entesos.—J. M. (Mollet): No sé á quina carta 's refereix.—S. Bonavia: Miraré de publicarho tot.—Ll. Salvador: Li ha donat massa extensió. Concétila.

Nota: La semana proxima despatxaré algunas cartas de fora que avuy quedan pendents.

¡Ja ha sortit!—OBRA NOVA—¡Ja ha sortit!
S' está agotant rápidamente la edició.

¿PER QUÉ
NO 'S CASAN LAS DONAS?

(Segona part de ¿PER QUÉ NO 'S CASAN LOS HOMES?)

HUMORADA EN VERS, PER

C. GUMÁ

Ilustrada ab dibuixos de M. MOLINE

Preu: DOS ralets

Se ven á can Lopez, en los kioscos, á casa 'ls corresponsals de LA CAMPANA y La Esquilla y per tot arreu.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.—BARCELONA

